

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: “**Huyết họa**” (Chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của nhà văn Tống Ngọc Hân và một số chi tiết trong tập truyện “Những đứa con của núi” của tác giả Hoàng Kim Hậu.

- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh

- Thời lượng: 29 phút 50 giây

- Thời gian phát sóng: 10/3/2024

2. Tác giả:

- Nhóm tác giả: Lê Hồng Khanh, Dương Quỳnh Hoa, Cao Thị Thu Hiền, Đặng Phương Thảo, Hà Trọng Nhận, Nguyễn Hoàng Linh.

- Đơn vị: Đài Phát thanh và Truyền hình Phú Thọ

- Địa chỉ đơn vị: xã Trung Vương, thành phố Việt Trì, tỉnh Phú Thọ

- Điện thoại liên hệ: 0912 788 008

- Email: hoadq.bvn.ptv@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Diễn viên Đoàn Nghệ thuật tỉnh Phú Thọ

4. Thông tin trên bằng khen:

- Tên tác phẩm: Huyết họa

- Nhóm tác giả: Lê Hồng Khanh, Dương Quỳnh Hoa, Cao Thị Thu Hiền, Đặng Phương Thảo, Hà Trọng Nhận, Nguyễn Hoàng Linh.

ĐÀI PT&TH PHÚ THỌ
GIÁM ĐỐC

Nguyễn Thị Tuyết Chinh

KỊCH TRUYỀN THANH

HUYẾT HỌA...

PTV (Trọng Nhận): Thưa quý thính giả! Rất vui khi gặp lại quý thính giả trong chương trình câu chuyện truyền thanh của đài Phát thanh và Truyền hình Phú Thọ. Chương trình hôm nay, xin gửi tới quý thính giả về câu chuyện về ba người lính, cựu chiến binh già dù tuổi cao, sức yếu, thậm chí là trọng bệnh nhưng vẫn phát huy phẩm bộ đội Cụ Hồ trong thời bình. Điều họ làm có ý nghĩa thức tỉnh thế hệ tiếp nối, nhất là với những người làm đường, bị cám dỗ, sa ngã bởi đồng tiền ... Diễn biến câu chuyện ra sao? Mời quý thính giả cùng đến với câu chuyện truyền thanh “Huyết họa” chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của Nhà văn Tống Ngọc Hân và một số chi tiết trong tập truyện, ký “Những đứa con của núi” của tác giả Hoàng Kim Hậu.

- +Chỉ đạo nội dung: Nguyễn Thị Tuyết Chinh
- +Chỉ đạo sản xuất: Lê Hồng Khanh
- +Tổ chức sản xuất: Cao Thị Thu Hiền
- +Kịch bản và đạo diễn: Dương Quỳnh Hoa
- +Trợ lý đạo diễn và biên tập: Đặng Phương Thảo
- +Dẫn chương trình: Hà Trọng Nhận
- +Người dẫn chuyện: Hồng Vân
- +Kỹ thuật viên: Nguyễn Hoàng Linh cùng sự thể hiện của các nghệ sỹ:
- +Nghệ sỹ Trần Tuấn trong vai: Ông Thìn, cựu chiến binh
- +Nghệ sỹ Đỗ Văn Duyệt trong vai Ông Kinh
- +Nghệ sỹ Hồng Vân trong vai: Bà Thơm, vợ ông Kinh
- +Nghệ sỹ Nguyễn Văn Hội trong vai: Ông Khuất, cựu chiến binh
- +Hà Trọng Nhận trong vai: Cường, Phó Chủ tịch xã
- +NS Nguyễn Thanh Dũng trong vai: Hưng, giám đốc doanh nghiệp

Người dẫn chuyện: Trong căn lều nhỏ sơ sài nằm giữa một cánh đồng rộng le lói ánh đèn, có hai người đàn ông khoảng ngoài 70 tuổi đang ngồi bên bếp lửa, họ hút thuốc Lào và cùng trò chuyện. Người tầm thước, có vẻ ngoài nho nhã là ông Kinh, người cao to, vạm vỡ nhưng cụt một chân là ông Thìn. *(Tiếng côn trùng kêu, tiếng mái lều gió bật phần phật...)*

Ông Thìn: *(Rút một hơi thuốc Lào rồi ho):* Gớm, ho ở đây cũng sướng cái mồm, đéch phải lo gì cả. Hút thuốc Lào ở đây cũng sướng, hơi nào ra hơi nấy, chả phải nhìn trước ngó sau ai. Khói phả mù trời. Ngáy cũng sướng, vang cả đồng, éch nhái chào thua. Văng tục cũng sướng, không sợ bị lôi ra làm gương. Bà vợ tôi cũng đang đi bế cháu ngoài Việt Trì. Thế còn bà ấy, biết ông chồng giỏi giang ra đây không nói gì à? *(Rút một điếu thuốc Lào về khoan khoái)*

Ông Kinh: Bà ấy xuống Hà Nội nhà con cháu Thủy đỡ đàn nó việc nhà vì nó đang đi học cao cấp chính trị.

Ông Thìn: (Tiếng đập tay hoặc vỗ tay): Ông nói phải. Mà thôi, kể chuyện vợ con. Lâu lắm mới tôi với ông mới có dịp thế này. Đây, sướng thế đấy, sướng toàn diện, sướng ở đây kể cả đời cũng được. Ở nhà, giờ này thêm thuốc dầy làm điều thì sáng sớm mai, bà nhà tôi có mà mặt sung như cái thót, mặt ..ngon, à, mặt vui cả ngày. Tôi với ông uống vài chén rượu xong tha hồ mà chuyện nhé. Mời cả những đứa đã hi sinh về uống rồi hút thuốc lào . Tôi nhớ chúng nó quá...

Ông Kinh: (Trầm giọng): Tôi cũng nhớ lắm, Trung đoàn 66, Sư đoàn ba lần anh hùng với cuộc chiến đấu sinh tử ở mặt trận Trường Sơn để cùng vì mục tiêu giành độc lập, tự do cho dân tộc. Ông nhớ hồi tháng 1 năm 1973 khi đơn vị đánh chiếm điểm cao 601- Đăk Hà cách thành phố Kom Tum khoảng 18km về phía Bắc). Đại đội 7 cùng khẩu đội 12 ly 7 ở lại giữ chốt, hàng ngày đội bom, đội pháo của địch và đánh lui hàng chục đợt pháo kích của bộ binh ngụy:...

Ông Thìn: Nhớ, tôi nhớ chứ, nhưng tôi không nhớ được những dấu mốc cụ thể như ông. Tôi thì tôi nhớ để có những chiến thắng, là những khoảnh khắc lúc đó: *“ Trước mắt tôi cảnh vật thê thảm lắm: Khói đen, cát bụi nát bét cây cối xung quanh. Người ta đang nhặt nhạnh những mảnh còn sót lại của liệt sỹ. Một thương binh máu đổ lôm đầy mặt chỉ còn hai con mắt chớp chớp”... ”Người đại đội phó ấy ra hiệu cho tôi dừng tay. Anh cúi xuống, nhổ cục máu đông trong miệng, hai tay đẩy hai cánh mũi lên cho miệng hở ra, máu chảy qua lỗ mũi thành ròng rồi nói: “Lần này có thể tôi phải nằm viện rất lâu. Ngày mai là ngày chuyển Đảng chính thức của tôi, các đồng chí ở lại làm thủ tục cho tôi được chuyển Đảng đúng hạn định, Còn thằng Kế. các đồng chí cố gắng tìm kiếm, thug om và an táng cho nó chu đáo.”*

Ông Kinh: Nhớ, nhớ chứ. Làm sao có thể quên bao tấm gương hi sinh của đồng đội, tấm lòng kiên trung, quả cảm trước bom đạn hủy diệt của kẻ thù. Có lần: “Cả đại đội còn lại 10 người lên chốt, sau 5 ngày bị bao vây có mỗi tôi rồi chính trị viên máu me đầy mặt thoát chết chạy về làm cả tiểu đoàn choáng váng, Thế là hết, không còn ai...(Khoảng lặng rồi nhạc)...Tôi với ông cùng những đứa còn sống trở về, nợ đồng đội đã hi sinh, nợ quê, nợ đất nước, nợ tất cả...Ông Khuất đợt này đi chạy hóa chất không biết sao. Còn tôi với ông ra đây,.. “ván cò” này là “trúng chọi đá” , khả năng thắng chỉ có vài phần thôi chứ không như những vụ trước. Chúng ta sức yếu rồi, cần có sự ủng hộ của bà con thì mới ăn thua”...Cuộc sống nhiều thay đổi, đổi mới nhiều lắm nhưng vẫn còn những góc khuất. Đã từng là lính, biết mà lặng im thì không còn là lính nữa. Mà giờ tính sau . Tôi muốn nghe ông hát điệu tò vò lời mới: “Thăm lại các anh” của soạn giả Ngụy Văn Hai. Ông hát đi!

Ông Thìn: Được tôi sẽ hát. Tôi nghĩ chúng nó đang nghe ông và tôi nói chuyện, nghe tôi hát...

(Nghệ sỹ Trần Tuấn vai ông Thìn hát một đoạn bài “Thăm lại các anh” theo điệu “Tò vò” lời mới của soạn giả Ngụy Văn Hai)

Người dẫn chuyện: Buổi sáng hôm sau. Ông Kinh và ông Thìn vừa ăn sáng xong. Họ cùng ngồi uống trà. Ông Thìn như chợt nhớ ra điều gì, vội đứng dậy cầm cái nạng(Tiếng gió, tiếng loạt soạt, tiếng chim hót)...

Ông Kinh: Này, đi đâu đấy?

Ông Thìn: Lâu lắm mới ngủ đồng. Ngoài này yên tĩnh chứ như trong kia, máy móc, máy ủi gầm gào cả đêm, không thể ngủ nổi. Mà sao tối qua ông cứ xoay trở suốt thế? Hay tại không quen thức?

Ông Kinh: Ừ, tuổi già, khó ngủ với tôi qua nói chuyện rồi nghe ông hát xong, tôi cứ nhớ những ngày ngoài mặt trận... Mà tôi nhớ trước ông ngủ dễ lắm, lúc nào cũng tranh thủ ngủ, nói ngủ mới có sức quên đói còn chiến đấu, mơ được ăn ngon càng tốt... Sao tối qua tôi cũng thấy ông trần trọc đấy thôi?

Ông Thìn: Thì tôi cũng như ông thôi. Chắc do tuổi già với nhớ chúng nó ... Với lại hình như các cụ cũng về vì đồng Vạn Thủy này, xưa cũng đã diễn ra trận đánh của các nghĩa sỹ Cần Vương... Thôi. Ông cứ ở đây uống trà, chuẩn bị sẵn sàng để múa bút. Tôi về qua nhà lấy mấy thứ xong ra ngay.

Ông Kinh: Thế ông đội cái mũ, khoác thêm cái áo không gió.

Ông Thìn: (Cười lớn): Ông đưa thì tôi cầm. Tôi chỉ có thiếu một cái chân thôi còn mỗi một cũng phải chịu thua. Ông cứ yên tâm với lo sức khỏe mà hoàn thành trọng trách lần này. Cái phổi của ông yếu lắm vì còn viên đạn găm trong đấy đấy. Ho suốt thôi. Tôi đi đây.

(Nhạc cắt, có tiếng sột soạt bước chân đi rồi tiếng gọi)

Bà Thơm, (vợ ông Kinh): Ôi bố thằng Cường ơi.

Ông Kinh: Tôi đây, ơ cái bà này, tưởng ngoài Hà Nội mà sao lại về rồi lại còn ra đây?

Bà Thơm: Ôi, nhà cao cửa rộng ông không ở, ông ra đây làm cái gì hở ông?

Ông Kinh: Tôi có chết đâu mà bà như hờ tôi thế?

Cường: Con chào bố, con đưa mẹ con ra

Ông Kinh: Hóa ra thằng Cường báo rồi đón mẹ mày đưa ra đây đấy hả. Tao đã nói rồi. Việc gì rành rẽ việc đó. Mẹ con mày về đi.

Bà Thơm: Ông đuổi mẹ con tôi phải không? Ông không về tôi cũng sẽ ở đây.

Ông Kinh: Việc này không liên quan đến bà. Bà về nhà đi. Ở đây có tôi với ông Thìn. Ông ấy đi có việc xong về ngay bây giờ đấy

Cường: Bố, bố đuổi con thì được nhưng còn mẹ con, Mẹ con vừa từ Hà Nội về sột ruột lo đòi ra đây, bố cũng để mẹ con nghỉ, xong nói gì thì nói chứ. Mẹ, mẹ ngồi xuống đây.

Ông Kinh: Thì mẹ con bà ngồi xuống, ai cấm. Nước đây. Mẹ con bà uống đi *(Tiếng rót nước... xong khoảng lặng xong tiếng ông Kinh ho ..)*

Bà Thơm: Đây, Khổ không cơ chứ. Ra đây, ông lại ho như cuộc kêu rồi.

Ông Kinh: Bà không phải lo, tôi mang thuốc rồi

Bà Thơm: Bố thằng Cường à. Mọi người đều ký nhận đền bù. Mỗi ông với ông Thìn, ông Khuất thì làm được gì. Thôi, ông không nghĩ cho tôi thì ông nghĩ cho các con. Chúng nó đều là cán bộ, là đảng viên, còn đường dài phía trước, ông làm thế này, ảnh hưởng đến các con đấy.

Ông Kinh: Chuyện đàn ông, bà kệ chúng tôi. Cường, mày nói gì với mẹ mày?

Bà Thơm: Ôi, hóa ra giờ tôi mới biết ông không coi tôi ra gì. Tôi không ra gì mà ông đi bộ đội, một mình tôi chăm sóc bố mẹ chồng, làm ruộng, nuôi con bao năm...Ông về, ông ốm đau suốt, không tôi cháo lã, thuốc men thì là ai...Cả làng, cả xã này biết mà giờ ông nói thế.

Ông Kinh: Cái bà này, bà uống nước cứ về đi xong tôi về tôi nói chuyện với bà.Cường, mày đưa mẹ mày về.

Cường: Bố. Một số chuyện trước kia bố với mấy chú, bác làm con không nói nhưng lần này con phải nói chuyện với bố. Bố với các chú sai rồi. Bố có biết mấy hôm nay con đau đầu lắm không. Người ta xì xầm nói này nói nọ. Chủ tịch xã đang đi học quân sự tập trung ngoài tỉnh điện thoại cũng giao con giải quyết việc này. Giờ con biết tính sao hả bố?

Ông Kinh: Tao nói rồi, việc gì rành rẽ việc đó. Việc mày mày cứ làm, việc chúng tao là của chúng tao.

Cường: Bố, hàng trăm hộ dân ở đây vui vẻ, phấn khởi nhận tiền đền bù, vậy tại sao có bố và ông Khuất, ông Thìn lại thế? Ai cũng biết và nhớ ba ông là cựu chiến binh, bệnh binh, thương binh , người có công nhưng bố ơi thời trên chiến trường khác, giờ khác rồi. Các ông đã không ủng hộ lại cứ làm khó, phá ngang...Bố cũng là đảng viên, con cũng là đảng viên mà trong gia đình không thông suốt thì nói được ai đây?

Ông Kinh: Số đông chắc gì đã đúng? Bà con trong làng, trong xóm này chả qua là chưa hiểu thôi. Tao nói rồi mà mày cứ cố tình không hiểu.Chuyện tao đã biết qua hai ông bạn. Còn buổi tối hôm thằng chủ doanh nghiệp đến nhà nói chuyện rồi đưa tiền cho mày, tao cũng đã nghe và biết hết.

Cường: Bố, thế tối đó bố đã nghe hết rồi sao? Hôm ý bố nói bố đi chơi nhà đồng đội cũ ở Cẩm Khê, tối mới về mà

Ông Kinh: Phải, hôm đó tao mệt nên không đi nữa và nằm trong buồng nên đã nghe hết. Tối hôm đó thứ 6, mẹ mày xuống chỗ con Thúy, vợ con mày về bên ngoại để hôm sau có việc giỗ bên ấy. Tao đợi mãi, vừa tắt đèn đi ngủ thì mày với thằng chủ doanh nghiệp về, say lú lủi...

(Nhạc cắt, tiếng ếch nhái, tiếng ô tô)

Hung: (Lè nhè) Đấy. Em đưa ông anh về tận nhà rồi nhé. Cuộc vui mới chỉ bắt đầu mà ông anh không chịu. Ông anh đúng là lãnh đạo quý, hiếm lắm luôn

Cường: Tôi phải về vì còn ông cụ. Bà cụ nhà tôi trước lúc xuống Hà Nội với con gái cứ nhắc đi nhắc lại ở nhà lo cho bố không ông ấy cứ trở trời là ốm.

Hung: Em nhớ anh nói ông cụ với chị nhà đều có việc hôm nay không ở nhà mà

Cường: Đấy, tôi quên. Uống nhiều quá nó thế đấy chú.

Hung: Thế anh đi tiếp với chúng em. Các em gái xinh đẹp ở khách sạn Sao đêm vẫn đang chờ anh em mình đấy. Cứ nhắc, khen anh đẹp trai, thư sinh...

Cường: Nhưng mà mấy ngày liên tục thế này, tôi chịu sao nổi

Hung: Anh cứ nói thế. Các anh phong độ ngời ngời. Anh em mình ra xe đi anh

Cường: (Hơi lú lủi): Thôi, cậu về đi. Tôi về nhà là muốn nghỉ thôi, mai lại có cuộc họp

Hung: Anh đúng là con người của công việc. Vậy anh nghỉ đi, mai lưu ý giúp công ty Hưng Thịnh chúng em. Mà quà của công ty em đây, Anh nhớ cất nhé

Cường: Cảm ơn các cậu. Việc công ty các cậu có anh đại trên tỉnh nói rồi. Ở huyện bên trên còn phó bí thư, rồi bí thư, chủ tịch xã rồi lãnh đạo huyện. Bên dưới cứ thế thực hiện thôi. Còn kế hoạch tương lai đây có trở thành trung tâm của các xã lân cận không tôi cũng chịu, các cậu cũng chịu vì khi đó các sếp trên tỉnh, huyện rồi xã này cũng về hưu hết rồi còn đâu. Các cậu có khi cũng bàn giao thể hệ, công ty chuyển đổi mục đích kinh doanh ý chứ... Còn bà con ở đây, họ cũng nhận tiền đền bù, xây nhà, mua xe nọ kia hết rồi... Thế là oke

Hung: Anh đúng là thông minh, con ruồi bay qua có khi anh cũng biết được con nào đực, con nào cái. Còn anh cứ nói thế, các anh trực tiếp mới là quan trọng. Mà anh đang thay chủ tịch phụ trách công việc của xã mà. Nhưng anh cho em hỏi, em nghe nói ở xã mình, ngay thôn này có nhóm 3 cụ vững như kiềng ba chân, trong đó có ông cụ thân sinh của bố anh rất hay có ý kiến, văn bản giấy tờ rất mệt, không biết có đúng không?

Cường: (cười) Các cụ trước đây thôi, dạo này ít gặp nhau vì đều già, yếu cả rồi, có ông đầu râu nhất thì đang ung thư, sắp chết đến nơi rồi.

Hung (cười): Thế hả anh? Thế thì em yên tâm rồi. Với giờ anh là lãnh đạo rồi, chắc ông cụ thân sinh ra anh cũng phải vì anh chứ lý

Cường: Chả thế thì sao? Thế nhé, cậu về đi không xe đợi.

Hung: Vâng, thế anh nghỉ sớm mai còn chủ trì cuộc họp. Có gì anh thông tin em ngay nhé.

(Nhạc cắt)

Cường: Bố, bố biết hết, vậy sao bố không nói với con

Ông Kinh: Tao không nói chuyện tới đó nhưng đã nói thẳng chuyện đất cát, đền bù mà mày không được dính vào với đừng nhận quà biếu, hối lộ mày có nghe đâu. Tao cũng còn lời hứa với ông Khuất, ông Thìn, lời hứa, đọ máu, mày hiểu chưa?

Cường: Vậy là bố quyết không nghe con, lại còn ra đây với hai ông gần một ung thư sắp chết, một thì cụt chân ấy phải không?

Ông Kinh: Cường, tao cảm mày, tao cảm mày không được xúc phạm tới các ông ấy, rõ chưa.

Cường: Còn bố nữa, bố không vì con, không vì mẹ, vậy chúng ta có đúng là bố con không?

Ông Kinh: Hả? Mày cút, cút ngay *(Có tiếng đổ vỡ, loảng xoảng)*

Bà Thơm: Trời ơi, tôi xin bố con ông có để tôi sống nữa không?

Cường: Ôi, mẹ sao thế, mẹ ngất rồi. Bố, bố thấy chưa, tại bố đấy...

(Tiếng nhạc cắt)

Người dẫn chuyện: *Cường công bà Thơm ra khỏi lều, ông Kinh chạy theo nhìn rồi dừng lại và quay vào ngòai bó gối suy nghĩ về đau khổ, nặng nề, ông nhìn chằm chằm vào hai tấm ván thiên dựng ngọn ở góc lều. Đó là hai mảnh ván thiên còn lành lặn, người ta vát bên đồng Với ông nhặt về mấy hôm trước rồi cọ rửa sạch sẽ. Bên ấy, đất bán, máy ủi lên thấy cả tiểu sành và ván canh... Người ông Kinh*

như phát sốt, ông muốn được vẽ ngay bức tranh ông ấp ủ. Ông vốn là tay vẽ truyền thần có tiếng trong vùng, từ ngày có công nghệ ảnh mới, chả ai thêm truyền thần nữa, thì ông cũng nghỉ vẽ luôn. Chỉ thi thoảng ông vẽ một vài bức cho đồng đội làm kỉ niệm để khi nằm xuống, đưa nào thích thì sẵn đó mà làm ảnh thờ... Đúng lúc đó, có tiếng ông Thìn)

Ông Thìn: Ông Kinh, tôi vừa từ làng ra nghe người ta nói chuyện vợ chồng ông với thằng Cường. Rõ khỏe, hay ông thôi, để mình tôi, tôi không vương bận gì...

Ông Kinh: Ông nói gì thế. Có 3 thằng già cự chiến binh hứa với nhau từ khi cùng về làng, có gì cũng cùng nhau không phản bội. Ba chúng ta đã từng vì bà con, đến giờ ngẫm lại đâu có gì sai. Giờ ông Khuất bệnh nặng, tôi với ông tiếp tục

Ông Thìn: Thì tôi nghĩ cho ông tôi nói thế

Ông Kinh: Chúng ta phải tiến hành công việc thôi. Tôi muốn vẽ, muốn vẽ ngay lúc này, ngay bây giờ. Ông lấy cho tôi cái bát.

Ông Thìn: Được, ông đã nói thế, chúng ta cứ thế mà làm

Người dẫn chuyện: Hai người cự chiến binh lặng lẽ không nói gì. Cả hai cùng trải mảnh bìa trắng khổ rộng lên hai mảnh ván thiên ghép lại làm bàn. Ông Kinh lấy trong túi ra một cái kéo, ông Thìn cầm ra một cái bát nhỏ hình hoa sen như bát cúng, hai ông lần lượt chìa tay ra dùng mũi kéo nhọn bèn cứa vào tay mình, những giọt máu của hai ông tong tong rơi xuống bát. Để máu không đông, ông Kinh đã thả vào bát máu một chút muối rồi dung bút vẽ khuấy đều. Ông Kinh đang cầm lên chiếc cọ vẽ thì một người đàn ông đầu tròn lóc như hòa thượng, mặt thì vêu vao, xanh xao, mắt lồi ra bước vào. Đó chính là ông Khuất.)

Ông Khuất: Hai cái ông này, sao không đợi tôi?

Ông Kinh: Về rồi đấy hả Khuất. Vừa đi chạy hóa chất về thì ra đây làm gì?

Ông Khuất: Không lấy máu tôi là các ông khinh tôi. .Vài giọt cũng là máu, máu của thằng ung thư gan, gần đất xa trời nhưng vẫn đó, vẫn là máu của một người lính

Ông Thìn: Đến nước này, thì phải lấy. Ông đưa tay đây

Ông Khuất: Không, tôi muốn tự làm...

(Nhạc cắt)

Người dẫn chuyện: Vào buổi sáng hôm sau khi ba ông già đang ngồi trên trước chiếu trải ngoài trời, chiếc chiếu lều nhỏ uống nước thì có một chiếc xe bán tải bấm còi inh ỏi, rẽ theo con đường bê tông đến bìa đồng. Tới đoạn đường hẹp quá thì chiếc xe dừng lại. từ trên xe bước xuống bốn, năm người đàn ông, trong đó có Cường phó chủ tịch xã con trai ông Kinh và Hưng, giám đốc công ty Hưng Thịnh. Cường vẻ mặt căng thẳng, vừa đi vừa nói chuyện với Thịnh. Họ tới chỗ ba người cao tuổi)

Cường: Con chào bố, cháu chào các bác ạ!

Ông Thìn, ông Khuất: Chào các anh

(Im lặng 1 lúc)

Cường: (E hèm): Con xin giới thiệu với bố và hai bác, đây là anh Hưng, giám đốc công ty Hưng Thịnh hôm nay trực tiếp ra muốn có câu chuyện

Hung: Cháu chào các bác, như anh Cường đã nói, cháu xin tự giới thiệu, cháu là Hung, giám đốc công ty Hưng Thịnh đã trúng thầu và hoàn thành việc mua bán đất với chính quyền cũng đã xong xuôi. Chỉ còn cánh đồng này...

Ông Thìn: Tao tuyên bố là chúng tao không đồng ý để cho chúng mày cây tiền, cây quyền, thích làm gì thì làm. Thế thôi nhá.

Ông Khuất: Chúng mày muốn lấy chỗ đất này thì hãy bước qua xác tao.

Hung: Chúng tôi là chúng tôi nề các ông nên mới vậy, anh Cường, đại diện chính quyền địa phương, anh giải thích cho bố anh với các ông ấy đi

Cường: (Hơi run): Dạ. Thưa bố và hai bác. Công ty Hưng Thịnh đứng ra mua đất nông nghiệp của xã để chuyển đổi mục đích sử dụng phục vụ cho những tiêu chí xây dựng khu vui chơi, giải trí cơ bản có trong quy hoạch. Đất của nhà nước cho mình thuê, giờ nhà nước thu hồi lại, bán đi, thủ tục trên , dưới, ba bề . bốn bên đã đầy đủ mình cần sao được. Mà họ đền bù rồi chứ có lấy không đâu. Hầu hết mọi người đã thu màu, bàn giao đất cho dự án.*(Ngập ngừng)*

Hung: Anh Cường thay mặt đồng chí chủ tịch Ủy ban nhân dân xã đã giải thích. Công ty chúng tôi cũng xin nói thêm còn về việc đặt khu đô thị mới ở vị trí chính xác nào trong xã ta, ủy ban tỉnh sẽ quyết định và giải quyết đền bù cho thỏa đáng cho bà con. Mong ba ông hợp tác...

Người dẫn chuyện: Lúc này, nhiều người dân đã tới rất đông . Ba người cựu chiến binh già đã kề vai, sát cánh. Ngoài cùng là ông Kinh, sau là ông Thìn cụt chân rồi đến ông Khuất đầu trọc hớn, hai má tóp lại. Phía sau ba ông già là một bức bình phong lớn, phủ mảnh vải lụa trắng.

Ông Thìn: (Nói trong tiếng người âm ào): Thưa bà con, Bà con hãy nghe tôi nói. Công ty Hưng Thịnh mà giám đốc là tay Hung đã nói dối chúng ta, phao tin về kế hoạch di dời ủy ban huyện để mua đất xã ta với giá rẻ. sau đó bán lại cho các doanh nghiệp khác với giá cao để trục lợi.

Ông Kinh: Các anh về đi. Chúng tôi không trả đất đấy. Chỗ đất này chúng tôi dựng lên là đất đấu thầu của xã. Chúng tôi chưa nhận xu đền bù nào, các anh căn cứ vào đâu mà đuổi chúng tôi đi?

Ông Khuất: Đúng, sẽ không có trường học, bệnh viện hay cái gì gọi là công trình phúc lợi cho dân cả. Cũng không có ủy ban mới gì cả, chỉ có tiền , chỉ có tiền và lòng tham thôi. Rồi đây, cả xã ta sẽ biến thành công trường như xã bên cạnh, những nhà máy hóa chất sẽ giết chết dòng sông này, cánh đồng này, rồi ung thư và bao nhiêu hiểm họa sẽ tràn ngập...

(Nhiều tiếng lao xao)

Hung: Bà con đã nhận tiền đền bù rồi, đừng nghe các ông ấy. Bằng chứng của các ông đâu. Các ông muốn gì?

Ông Thìn: Bằng chứng ư? Xã bên báo chí đã bắt đầu vào cuộc. Bà con hãy bình tĩnh, sáng suốt , không nóng vội, tìm hiểu chưa muộn.

Ông Khuất: Ba chúng tôi đã làm những việc gì và vì ai trong mấy chục năm qua, chắc bà con đều rõ. Từ chuyện làm hồ sơ để được công nhận là bệnh binh cho anh Lý, cùng

bà con đi tìm, quy tập mộ liệt sỹ về nghĩa trang quê nhà...Hay như ông Kinh, ông Thìn đã hiến đất để đường liên thôn được mở rộng, khang trang, bà con đều biết...Con ông Kinh là phó chủ tịch ủy ban xã kia nhưng ông ấy vẫn quyết vì lẽ phải, vì bà con mà tham gia việc này. Tôi cũng Nam Tào chấm số, không sống được bao lâu nữa, không thể nói gì sai.

(Có tiếng mọi người lao xao: Mấy lão này góm lăm, iời cũng coi bằng vung. Họ đi đến đâu, ở đó phải trắng, đen rõ ràng. Mà chuyện trước đây kiềng ba chân là ba ông này làm đều đúng cả; Phải có gì mờ ám ở đây thì mấy lão mới dụng lều canh giữ quyết liệt thế chứ? Chưa chắc Vạn Thủy đã vào tay dự án đâu....Có tiếng xe âm âm...)

Hung: Ông Cường, ông đã nói gì? Ông gọi thêm người ủy ban ra đi chứ, sao như moi đắp chân thế...?

Cường: Chú đã nói là tôi chỉ giải thích, có lời lúc đầu thôi mà, Tôi cũng chỉ là phó hôm nay thay mặt chủ tịch đi cùng công ty

Hung : Được lắm, đã đến nước này đừng để chúng tôi phải làm việc thất đức nhé. Mẹ kiếp...: Chúng mày đâu mang dây thép gai với cột sắt vào rào hết lại xong bẻ mấy lão già này về nhà cho tao. ...*Tiếng âm ào của xe, của tiếng người...*

Người dẫn chuyện: giám đốc công ty Hưng Thịnh vừa thể hiện sự trở mặt thì một chiếc xe khác tiến vào rồi dừng lại, một số thanh niên vẽ bậm trơn từ trên cabin nhảy xuống, từ từ gỡ bạt, làm lộ ra toàn dây thép gai với cột sắt. Tiếp đó, lại thêm một chiếc xe khác chỉ chở người. Để có hai chục thanh niên mình trần, mũ lá, thuốc phi phèo...**Khi thấy Hưng ra tay, bọn thanh niên lột áo nhào lên...**

Hung: Mấy lão già gần đất xa trời kia, bọn tao cho hai phút suy nghĩ. Tiền hoặc máu, chọn đi.

Ông Thìn: Bọn mày là cái thá gì mà bắt chúng tao phải chọn? Chúng tao không tham tiền dù rất nghèo. Còn máu xương chúng tao cũng chả còn bao nhiêu để mà tiếc. Hiểu chưa?

Ông Kinh: Chúng tao là những cựu chiến binh còn sống trở về trong khi bao nhiêu đồng đội đã hi sinh xương máu nằm lại nơi chiến trường để có được ngày hôm nay, Còn sống ngày nào, thì chúng tao còn tuyên chiến với gian dối, với lưu manh, với bất công ngày ấy.

Ông Khuất: Đất trồng màu của dân, chúng mày mua một, bán mười, bán trăm nhưng lại giả giọng thương xót ,lo cho dân , vì dân, Có giỏi, chúng mày bước qua xác mấy thằng già này đi.

Ông Kinh: Cường. Tôi là bố anh, tôi nói anh không nghe. Anh khác rồi. Các anh tới mất vì tiền. Các anh nghĩ lại giờ chưa muộn đâu.

Hung: Nói thế đủ rồi, kìa chúng mày...(Nhạc)

Người dẫn chuyện: Đám đông trời lên. Cường tái mặt, lén đánh mắt về phái đám đông như cầu cứu. Một, hai thanh niên bậm trơn mới tới cầm gậy gộc, rút dao búa ào lên...Đúng lúc ấy, ông Kinh kéo mảnh lụa trắng trên bức bình phong xuống. Cả đám đông ồ lên kinh ngạc. Mấy thằng vừa hung hang thế đã chùn

bước. Trên bức bình phong là một tấm bản đồ vẽ bằng chất gì đó có màu đỏ sậm như máu người. Từ trong đám đông có tiếng xì xào “Huyết họa. Bản đồ xã ta đây bà con ơi”...”

Cùng lúc đó, ông Khuất cứ ngả dần về bờ vai ông Thìn...(Tiếng ông Thìn, ông Kinh: Khuất, Khuất ơi...). Ông Khuất túa mồ hôi hột, người lạnh đi. Trước khi nhắm mắt lại, thiếp đi ông còn như thấy cả rừng cánh tay người giơ lên hô rầm rầm “Không bán đất”, “Đả đảo bán đất...” và những khuôn mặt của nghĩa binh, những đồng đội ông đang nhìn và cùng nâng tấm huyết họa bay trên cánh đồng Vạn Thủy...

(Nhạc kết)